Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Knudsen, Frederik

Titel: BREV FRA: Knudsen, Frederik (1849-07-08)

Citation: Knudsen, Frederik: ”BREV FRA: Knudsen, Frederik (1849-07-08)”, i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 157. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000081.pdf (tilgået 16. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Knudsen, Frederik, *Breve fra danske Krigsmænd,*

Frederik Knudsen til sin Kone.
1ste Referve-Jægereorps. Sorø-Egnen.
Borum 8 Juli 1849.

Kjære Kone!

Du maa have mig undskyldt, fordi jeg har tøvet noget længere end fædvanlig med at skrive. Dit Brev af 29de f. M.s. 158fik jeg den 3die dennes. Men jeg havde allerede dengang hørt tale om, at vi skulde prøve paa at slaae Tydskerne fra deres Forskandsninger; jeg havde derfor ikke Lyst at skrive, førend jeg fik at see, hvad Skjæbnen der vilde bringe mig, thi vi forestillede os rigtignok snarere Døden end Livet, thi Du kan nok troe, da de har ligget der i 2 Maaneder, at der var gode Batterier og Forskandsninger. Om Eftermiddagen Torsdagen den 5te blev det fagt os, at i Nat skulde det gaae for sig, og vores Officerer formanede os paa det Alvorligste til at gaae frem saa hurtig som mulig, thi jo mere langsomt, jo flere tabes, og det blev fagt os, at vi skulde enten seire eller døe. Da Klokken var 1 om Morgenen, marserede vi ud af Byen til Stranden ved den nordre Side; thi vi havde høire Flanke. Da vi kom paa Skud nær, saae det ud, som vi skulde igjennem et Baal, og man maa næsten forundre sig, at vi ikke faldt endnu flere, end der faldt. Jeg kan ikke beskrive, hvorledes det gik til, thi det vilde blive for vidtløftigt, men vil Gud unde mig den Lykke at kamme hjem til Dig, saa skal jeg fortælle Dig det jeg veed. Dog maa jeg ikke glemme at sortælle Dig en Ting: Jeg fulgte den Dag min Captain, og da vi havde stormet de 2 eller 3 Forskandsninger, saa blev Captainen faaret i den høæie Skulder, hvorover han ikke kunde følge Compagniet mere. Vi drog os nu noget til venstre i en Løbegrav, og jeg tilbød Captainen at hjælpe ham med hvad jeg formaaede, (han hedder Captain Hein, og er en Ven af hele sit Compagni). Som vi nu gaaer, støder vi imod en Mand af de Fjendtlige, jeg greb med den venstre Haand i hans Gevær, og rev det fra ham; han var ogsaa strax villig til at være min Fange; men da vi kom om-trent 10 Skridt længere frem, stod vi imellem en heel Trop Fjender, som endnu forsvarede deres Løbegrav med den stærkeste Geværild. Nu tog han igjen sit Gevær, og nu kom Turen til mig; nu var altsaa Captainen og jeg deres Fanger. Vi satte os ved paa Bunden af Graven, ved Siden af hinanden; jeg veed ikke hvorlænge det varede, jeg synes det varede en Time, saa blev de haardere angreben af vores Folk, og der var nogle, som var kommet paa den anden Sibe af deres Løbegrave, soms. 159de da meente at tage til Fange, og da de troede, vores ikke for-stod deres tydske Ord, saa tvang de mig til at gaae henimod dem og anmode dem om at lægge deres Vaaben, og denne Leilighed benyttede jeg til Flugt; thi der havde jeg ikke Lyst til at blive. Saasnart jeg kom 10 Skridt fra dem, løb jeg saa hurtig jeg kunde et Stykke hen ad Graven, og endskjøndt Forskandsningen var vel 3 Alen høi, saa sprang jeg meget let der-over, thi Kuglerne slog ved alle Sider af mig. Nu var jeg igjen fri, og det varede ikke længe, førend vores tog alle dem til Fange, som var i denne Grav. Saaledes slap da baade Captainen og jeg med et meget kort Fangenskab. Hvorledes det ellers gik, det vil bedre spørges end jeg kan sorklare det; men jeg veed saameget, at det var det blodigste Slag som nogensinde har staaet i Danmark; vi tog al deres store Skyts, hvormed de havde beleiret Byen, og omtrent 2000 Fanger, og en Deel Heste og Vogne. Jeg vilde ønske, det maa blive det sidste Blod, der skulde udgydes i denne Krig, thi der blev paa den Dag i Tusindeviis as Døde og Saarede; men vi som endnu ere sriske og sunde, vi kan ikke suldtakke Gud for Hans Beskjærmelse, og lad os derfor kun ganske overlade Alting i Hans Haand, til Ham vil jeg befale Dig og vores kjære Børn! og Eder alle, og jeg beder Dig, min kjære Ven, at have en god Taalmodighed og haabe det bedste as Herren. Nu beder jeg Dig at hilse dine Forældre og Søskende, samt alle gode Venner, og vær Du og vores kjære Smaae evig kjærlig hilset as mig din oprigtige Ægtesælle

Freberik Knudsen.